

■ Milorad PAVIĆ

SİMPOZİUM

Payızın qızğın vaxtı.
Sobanın borusuna yarpaq
və quş yuvaları doluşub.
İstədiyiniz oldu -
karetanın qapılarını ayırdılar bizim qapılardan.
Bundan sonra kirlənmiş şüşə qablarda
ay işığını yeyəcəyik.
Kiçik bağda meyvələrin
və yarpaqların kölgəsi ayaqyalın qaçır.
Gözəl, amma kirləllər günəş işığı ilə
dovşan qanını birgə tökür fincana.

İstədiyiniz oldu,
lakin mən tovuzquşu lələyi ilə
üzüm salxımı götürmədim.

Qəlbimdə baş daşlarının altından
çaylar axan qəbirstanlıq var.
Ağzım küllə doludur,
əlimdəki çörək düşdü tonqala.
Quşlar yuxularının gözləri ilə

dimdikləyir qulaqlarımı.

Sevginin müdhiş şirinliyi
mənim daxilimə təslim olmur.

Yayda quşları öldürən
və döşəməsində ağac yetişən
kilsədə şamları söndürən qız

Qırmızı geyinən müqəddəslər
üzü günəşə çıxdılar.
Hərdən elə vahiməlidirlər ki...
Mənim naharıma can atırlar.
Mənsə tovuzquşu lələyi ilə götürürəm
üzüm salxımını...

TEODOR SPANA MƏDHİYYƏ

Öz xəstəliyini,
xəstəliyində əcdadlarının varlığını
və keçmiş ölümünü sevməyən,
Çoxəsrlilik kədəri və qocalığını yaşayan,
Musiqi eşitmədən mahnı bəstələyən,
Eşitməyi yadırğamayan
və eşitdiyini kəlamə çevirməyən,
Dəniz kənarındaki ehramın sükutuna qərq ola
bilməz.
Külək dolmayacaq ciyərlərinə
və çörək dişlərində ah çəkməyəcək.
Otların göyerməsini görməyəcək,
küknarlar böyüməyəcək ondan ötrü.
Papağında payız yarpaqlarını necə gətirəcək
görəsən -
əcdadların kədərini duymayıb,
xəstəliklərinə yoluxmayanda,
öz mahnısı kimi oxumayanda mahnılarını?
Meşələri bizim yeni adlarımıza
necə hay verəcək?
Keçiləri bizim düzənliyimizin ətrində
süd verə biləcəkmi?

Əlimdə daşla, gözlərim qulağımda
oyanış gözləyirəm
Egey sahillərindəki ehramlara baş çəkərək
Həyatının əvəzinə nizəni atmış döyüşçü kimi.

ADLAR QUYUSUNUN ÜZƏRİNDƏKİ YELLƏNCƏK

Hələ mənim gözlərim yuxuda ikən
sən hansı yuxulara gəlirsən,
ey gözəl baxışlım?
Bu dünyaya qayıdarkən
yorgunluğun bəllidir ürəyinə.
Quyunun dibində əsəbi halda
buzlu su ilə yuyunduqdan sonra
ulduzların öz əksini itirdikləri yerdə.
Ürək bilir, amma demir.

Gözlərim mənim,
sanki köpək kimi həyatımdan öndə
qaçırsız naməlum oğruya görə.
Sizi qorxudan nədir - yeni pöhrələrimi?
Sizin ovuclarınızdan
sabah yağacaq yağışı içə bilərəmmi?

Birdən bir gözəl səhər oyanıram.
Deyin, özge yuxularındakı gözlər əzab veribmi
sizə?
Ağ corablı qız qızılı kəndirli yelləncəkdə
sizin quyunun başında yellənir.
Su cüt şırmaqla qalxır
qızın üzərində yelləndiyi adlar quyusuna doğru.
Qız isə onların mənasına varmadan
oynayır onlarla, daşlar kimi.
Geri atır həm də. Hədə yerə.
Gözlər, gecə boyu izləyirsiniz onları -
çiçəyə çevrilənləri.
Bilmirəm çiçəkdən necə söz düzəltmək olar.
Ürək bilir, amma demir.
Təkcə ağ corablı qızciğaz
kömək edə bilər bizə.
Amma edə bilmir, ya da istəmir.

NAMƏLUM ŞAİRİN XATİRƏSİNƏ

Afin ehramındakı potir' kimi
qan və şərəblə doludur gözlərim.
Qəlbim isə hələ də
körfez üzərində uçuşan qağayını görür.
Qulaqlarım əks-səda toplusudur.
Özünə qarşı həssas ürəyim isə
hələ də küləyin öldürdüyü quşları
aparan dalğaları eşidir.
Dilim üç ildə üç libas dəyişdi
və mən üç dəfə unuttum onu.
Amma ibadət edən dil hələ də
qəlbimin diqqətindədir.
Ayaqlarım uğuldayır,
əlimdə əsa sınıdır.
Qəlbim isə hələ də
sənin sözlərinin külünü axtarır.
Çünki, səssizcə gedirəm
səni söyən dalğaların sahilinə.
Çünki koram,
sənin göz yaşlarını təsvir edən adalara gedirəm.
Çünki quşun nəğməsindən sonra
hansısa küləyin adı qalır.
Dilim üç ildə üç libas dəyişdi
və mən üç dəfə unuttum onu.
Amma ürəyim sənin torpağını dişləyib,
alov dadını duydu.
Mahnısız müğənninin olmadığı kimi,
şeyri olmayan şair ustadımdır mənim.

* xristian ayinləri zamanı istifadə edilən qab.

Rus dilindən tərcümə etdi:
Xatirə Nurgül